

מסורת הש"ס

(א) [מולין קלב. זכמים לבן:]
 (ב) זכמים (ד. יצ"י י);
 (ג) [זכמים. ד.] [ומספיק];
 (ד) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ה) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ו) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ז) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ח) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ט) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (י) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יא) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יב) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יג) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יד) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (טו) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (טז) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יז) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יח) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (יט) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כ) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כא) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כב) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כג) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כד) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כה) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כו) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כז) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כח) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (כט) [ומספיק. ד.] [ומספיק];
 (ל) [ומספיק. ד.] [ומספיק];

גליון הש"ס

גמ' וכן היה רשב"י אומר.
 כעין זה צ"ל כ"ג ע"כ. נדה
 מו ע"כ.

הנהגות מהר"ב

רנשבורג

[א] תוס' ד"ה ומעשרות
 וכו' לנעור עליו שאל
 לאוין וכו'. יצ"י לאו שאל
 כ' לאוין אלא לאו ושאל
 וכו' הרשב"י. דלא קרא
 דביעור עשה הוא. ויכ'
 בעל יד דוד:

מוסף רש"י

משו"ב. ממשאך שאלת
 להכניד על הכניד ענין
 (בחוסי (לב) א: הנהגות
 זכרון קטל). הרי זה
 צדוק גמור. וזו ע"כ זה
 ומעשה זו (ב"ב ט) נכנס
 זה. ולא אמרין עלה שמה
 עשה אלא קיים מזה
 נזיראו שאלו לעשות צדקה
 ומתקין אף להאמט עשנו
 שחכם בה לעולם האל לו
 שמינו בניו (פסחים ט).

רבינו הגנאל

ומה חשון ובני תורין
 ודברין ואמרין לעלון
 לאלה שמיא וגו'. אמר
 ליה ר' יצחק דמטותן,
 כלומר מן המקרא שהאמת
 מוכיח שהחמין, שנאמר
 די להן מקרבין ניהוחין
 לאלה שמיא ומצלין לחיי
 מלכא ובנויה, הנה לא
 נתרב לשם שמים אלא
 להנאתו. ואמרין ומאן
 דעבד כי האי גונא לאו
 מעליותא היא, וההיא
 האומר סלע זו לצדקה
 בשביל שחיו בניו ובשביל
 שאזכה לעולם הבא הרי זה
 צדק גמור. ויש שפירשין
 הרי זה צדקה גמורה.
 ושנינו הני מילי לישאל,
 אבל באומות העולם לא
 ואיבעית אימא מנא לן
 דאחמין מהכא, ונדבין
 די אבן גלל תלתא ונדבין
 די אע חדה וגו' למח
 ליי למיעבד נדבך דאע,
 אלא אמר אי מרדכי בן
 יהודא אקליה בנורא. והא
 שלמה נמי עבד הכי
 וכו'. ואיבעית אימא שנאמר
 דאחמין מהכא שנאמר
 ויאמר לי המלך והושל
 וישבת אצלו, מאי גילא
 אמר רבה בר רב אשי
 כלבבא. ואסיקנא ועולה
 שגל מלכתא היא ורובה
 ככרין מאה ועד חמור בתין
 דאמר מניסן מנינן למאן
 דאמר מניסן מנינן למאן

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה ד.

ומה חשון. כלומר כל מה שחפצים להכניס תנו להם משלי: **מעונך.**
 ממשאך שאלת עלינו להשיבנו אני משיבך משונה ראה מה כמוז זה
 די להון מהקרבין וגו' ומצלין לחיי מלכא למדת שלא לשם שמים עשה
 כי אם להנאתו: הרי זה צדוק גמור. אם רגיל נכך: כאן בישראל.

בשביל שחיו בני. והא דמתן פרק קמא למסכת אבות (מ"א) אל
 תהיו צעדים הממשין את הרב על מנת לקבל פרס
 היינו צדומותם העולם שמויין על הראשונות:
ונדבך די אע. האי קרא צמגילת כורש הראשון כתיב כדאיתא

צספר עזרא כשלוה דריוש לצדק
 ולחפש כדכתיב (עזרא ו) מצדין
 דריוש מלכא סס טעס ועקרו צבית
 ספריא די גמזיא ומכל מקום כיון דעל
 פי אותה מגילה זוה לצנות דייק
 מינה שפיר דהחמין ומיהו קשיא
 לעיל מינה דצמגילת מלכות אחשורוש
 כתבו טענה וכתיב מצדין צביתל
 עזידת צית אלהא די צירושלס
 והוט צטלע עת שנת תרתינן למלכות
 דריוש נכך פרס וקרלי דנבוזת חגי
 שמו לו מניסן צשנת שמים לדריוש
 כתיב צהו ועוד טוצזא דלא מייית
 הכא אלמא מנו לו מניסן אע"פ שכבר
 החמין ושמה לא נתברר להם הדבר
 עד אחרי כן:

שצ"מ עבד מלמעלה ואיהו עבד
מלמעלה. לאו מקרא
 דרש אלא קטלה היתה צביס:
עד כסף ככרין מאה. צשנת
 צצע למלך היה כשעלה
 עזרא מצבל:

שצ"ש רגלים ככרין. ומתמין
 דניסן ר"ה ר"ש היא
 והכי אמרין לקמן (ק"ד ט:)
והחרבין. זין חרמי גבוה זין
 חרמי הכניס ר"ת
 פסק דלדקה שפוסקים ליתן ציד גצאי
 ישנה צבל תאחר מלמסרה לגצאי
 ואין גצאי צבל תאחר מלחקה אצל
 מה שאלס נודר ציד עשמו לכשילר
 אינה צבל תאחר:

צדקות ומעשרות. והא דלמר
 רצא לקמן (ק"ד ו.)
 ודקה מיחייב עלה לאלמר ה"מ
 דקיימי ענייס אצל לא מיחייב להדורי
 צתרייהו כל זמן שלא עזרו שלשה
 רגלים והא דפריך פשיטא ומשי מהו
 דמינא הואיל ובעינינא דקרצנות
 כתיב עד דעזרו עליה שלשה רגלים
 צקצנות היינו אפילו הכי דקיימי
 ענייס ואין לפרש דהא דקאלמר עזר
 לאלמר היינו עשה כלאשכחן צחרייני
 דצרגל אחד עזר עשה דל"כ הוה
 ליה למימר עד דעזר עליה רגל
 אחד קרבין:

ומעשרות. כגון מעשר ראשון
 ומעשר שני ומעשר
 עניי ומה שקצע עליהם הכתוב זמן
 ציעור כדכתיב (דברים יד) מקלה שלש
 שנים תוליא וגו' זמן צפרק ה' (מ"ו)
 דמעשר שני ערז יוס טוצז הראשון
 של פסח של רביעית ושל צביעית היה
 ציעור דהס אע"פ שלא הפריש חייב
 להפריש וצבל צצאו לעונת מעשר

כדתנן התם וכל זמן שלא הפריש לא קאי צבל תאחר אצל מעשר פריש קאי על פי שלא הגיע לזמן הציעור ותדע
 לקמן דרשין תרי קראי לכולהו חד דלמר ולא דלפריש וחד דלפריש אצל מעשרות לא אשכחן אלא חד קרא
 ועוד משכחת תרי כשתמנה ככרי צין רגל ציעור דהא פשיטא כל זמן שלא נמרח לא מיחייב אמריו ועוד דלפילו את"ל חייב
 אתא קרא דציעור אלא לעבור עליו צשני לאוין דכותה אשכחן פ"ק דנדרים (ג' ו) וקצת תימיה דלא חשיב הכל תרומה
 וצכוריס דכי היכי דמרבין לקמן (ד' ה:) מעשר נרבי נמי תרומה וצכוריס ושמה צכלל מעשר איתנהו כמו צכל דוכתי דקתני חייב ולתרומה
 וצכוריס ומיהו לצכוריס אין לחוש דאין דינס צשלשה רגלים אלא מעצרת ועד חג צקריאה ומחג עד חנוכה צלא קריאה:
 לקט
 יתברר אדם ועיברו עליו ג' רגלים וחג המצות תחילה עובר עליו בכל תאחר. ומני ר' שמעון
 היא דתניא אחד הנודר וכולו, ופשוטה היא עד הרי כאן ארבעה. חג רבנן חייבי דרמיים
 והערכים והחרמים וההקדשות חטאות ואשמות ועולות ושלמים צדקות ומעשרות בכור מעשר ופסח

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ד מהל'
 מעשה הקבוצה ה' י'
 סמך לאוין של':
 ב (מ"י פ"ד מהלכות
 ערסין הלכה א:):

תורה אור השלם

1. וקח חשון ובני תורין
 ודברין ואמרין לעלון
 לאלה שמיא חשין מלך
 חמור ומשח כמאמר
 בהג"א די בירושלם
 לקוחא מתיבתא דהם יום
 ביזם די לא קשה:
 עזרא ו ט

2. די להון מהקרבין
 ניהוחין לאלה שמיא
 ומצלין לחיי מלכא
 ויבנויה:
 עזרא ו י
 3. נדבבין די אבן גלל
 תלתא ונדבך די אע
 חדה ונפקתא מן בית
 מלכא תתיבתא:
 עזרא ו ד

4. ויבן את הקיצר
 הפנימית שלשה טורי
 גזית וטור ברתה
 ארזים: מלכים א ו לו
 5. ויאמר לי המפקד
 והשגל וישבת אצלו עד
 מתי יתנה מהלכך ומתי
 תשוב וישב לפני המלך
 וישלחני ואנתה לו מקו:
 נחמיה ב ו
 6. ועל מרא שמקא
 התרומות ולמאניא די
 ביתה ותיתי קדמך ואנת
 שגלך
 ולתנתה חמרא שתין
 ביהו ואלקתי כספא
 והבא בחשא פרזלא
 ואלא ואבאן די לא חזין
 וקא שמעין ולא דעין
 שבתך ואלקתא די
 לשמתך בידה ובל
 אידוקה לה לא תדרתי:
 ודיאל ה כג

7. בגות מלכים
 ביקרוותין צבדה שגל
 לימיקך בכתם אופיר:
 תהלים מה י
 8. עד קסף ככרין מאה
 ועד חשין ככרין מאה
 ועד חמור חמין מאה ועד
 חתין משה חמין ומוצח די
 לא כתב:
 עזרא ז כב

רבינו הגנאל (המשך)

ביה באייר שנה שנייה
 למלכות פלוני, נמכר
 מכירה בברוחוון וכתב
 בה שנה שנייה למלכות
 פלוני, מאן דאמר מניסן
 מנינן ראש השנה למלכים,
 מלאה קדמה. מאן דאמר
 מתישר מנינן [ראש]
 השנה למלכים, מכירה
 קדמה. ירושלמי: היו מנינן
 ליציאת מצרים, שנאמר
 ויהי בשמונים שנה וארבע
 מאות למלכים, מכירה
 קדמה. ירושלמי: היו מנינן
 שנה אשר בה שלמה וגו'.
 לא זכו מנו לחורבן הבית,
 שנאמר בעשרים וחמשה
 שנה נלחתינו וגו'. לא זכו
 נחתייבו למנות לאומות
 העולם, שנאמר בשנת
 השמה לדריוש בשנת שלש
 לכורש. מתני' ולרגלים.
 אוקומה רב חסדא רגל
 שהוא ראש לרגלים, נפקא
 מינה לנודר. ומני ר' שמעון